

Lesninger 5. søndag i fasten (år B)

1. lesning Jer 31,31–34

Jeg slutter en ny pakt og vil ikke komme ihu syndene

Se, dager skal komme, sier Herren, da jeg slutter en ny pakt med Israels ætt og Judas ætt, en pakt som er annerledes enn den jeg sluttet med deres fedre, den gang jeg tok dem ved hånden og førte dem ut av Egypt, den pakten med meg som de brøt, enda jeg var deres rette herre, sier Herren.

Nei, slik er den pakten jeg vil slutte med Israels folk i dager som kommer, lyder ordet fra Herren: Jeg vil legge min lov i deres sinn og skrive den i deres hjerter. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk.

Da skal ingen lenger lære sin neste og sin bror og si: «Kjenn Herren!» For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren. For jeg vil tilgi deres misgjerninger og ikke komme ihu deres synd.

Responsoriesalme Sal 51 (50),3–4. 12–13. 14–15

Omkved: Skap et rent hjerte i meg, Gud!

Se i nåde til meg, Herre, i din miskunn,
utslett min synd i din rike barmhjertighet.
Tvett meg for all min ondskap,
og rens meg for min synd.

Skap et rent hjerte i meg, Gud,
gi meg en ny og trofast ånd.
Støt meg ikke bort fra ditt åsyn,
ta ikke fra meg Din Hellige Ånd.

La meg kjenne din frelses glede på ny,
la høysinn råde i min sjel.
Jeg skal lære synderne dine veier,
de villfarne skal vende om til deg.

2. lesning Hebr 5,7–9

Han lærte lydighet og ble opphav til evig frelse

Brødre, i sine levedager her på jorden bad og bønnfalt Kristus ham som kunne frelse ham fra døden, under gråt og høy klage; og han ble bønnhørt, for sin fromhets skyld. Enda han var sønn, lærte han lydighet ved det han led; så, da han hadde nådd fullendelsen, ble han opphav til evig frelse for enhver som gir seg inn under ham.

Evangelievers Joh 12,26

Dersom noen vil tjene meg, må han følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være.

Evangelium Joh 12,20–33

Dersom hvetekornet får falle i jorden og dø, bærer det rik frukt

På den tid var det også noen hellenere blant dem som var dratt opp for å tilbe under høytiden. De kom hen til Filip, som jo var i Betsaida i Galilea, og forklarte ham sitt ønske: «Herre,» sa de, «vi ville gjerne møte Jesus.» Filip går og forteller det til Andreas, og både Andreas og Filip kommer så og sier det til Jesus. Men Jesus svarer dem:

«Nå er timen kommet, da Menneskesønnen skal opphøyes i sin herlighet. Og sann mitt ord: Dersom hvetekornet ikke får falle i jorden og dø, er og blir det ett eneste korn; men dør det, bærer det rik frukt. Den som har sitt liv kjært, han forspiller det; mens den som lite akter sitt liv her i verden, han frelser det inn i det evige liv. Dersom noen vil tjene meg, må han følge meg, og der jeg er, skal da også min tjener være. Og den som vil tjene meg, ham skal min Far bringe til heder og ære.

Men nå er min sjel fylt av gru. Og hva skal jeg da si? ‘Far, frels meg fra denne time?’ Nei – for dens skyld er jeg kommet. Ja, Far, la din herlighet lyse om ditt navn!»

Da lød det en røst fra himmelen: «Min herlighet har jeg latt lyse, og jeg vil gjøre det på ny.» Folkemengden som stod der og hørte det, mente at det tordnet. Men andre sa: «Det var en engel som talte til ham.» Jesus tok da til orde og sa: «Ikke for min skyld var det denne røsten lot seg høre, men for deres.» «Nå felles dommen over denne verden; nå skal denne verdens fyrste støtes ut. Mens jeg, når jeg nå heves over jorden, da skal jeg dra alle til meg ...»

Ved disse ord gav han til kjenne hva slags død han skulle lide.